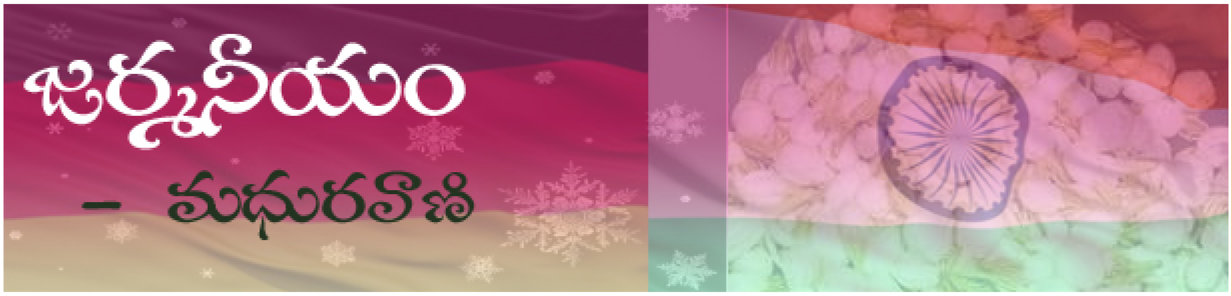

దోసెడు మంచు పూలు.. గుప్పెడు గుండె ఊసులు..

మనం ఎవరింటికైనా వెళ్ళినా, ఎవరైనా మనింటికి వచ్చినా గుమ్మంలోనే ఒకరినొకరు పరిచయం చేసుకోవడం సంప్రదాయం కదా! అందుకనీ...

"నమస్తే అండీ."

"నమస్తే.. ఎవరమ్మా నువ్వు?"

"నేనండీ. మధురని.."

"మధురా.. పేరు ఎక్కడో విన్నట్టుందే.."

"మరేనండీ.. ఇదివరలో ఇక్కడే కౌముది గడపలో కూర్చుని మీకు కొన్నికథలు చెప్పాను కదండీ.."

"ఆఆ.. గుర్తొచ్చింది.. ఏంటమ్మా సంగతి.. ఇలా వచ్చావేం?"

"మరేంలేదండీ.. తీరిగ్గా కూర్చుని కాసేపు మీతో సరదాగా మాదేశం కబుర్లు చెపుదామని వచ్చానండీ.."

"మీదేశమా.. నువ్వు ఎక్కడ ఉంటావేంటి?"

"నేను జర్మనీలో ఉంటానండీ. అప్పుడే పావొంతుపైన జీవితం ఇక్కడే గడిచిపోయిందండీమరి.. అందుకే మాదేశం అనేసాను."

"ఏంకబుర్లు చెప్తావేంటి.. ఏదో దోసెడూ గుప్పెడూ అంటున్నావే?"

"మరేనండీ.. మన ఆంధ్రదేశంనుంచీ ఈదేశానికి ఎగిరొచ్చాక ఇన్నేళ్ళలో ఎన్నెన్ని మంచుపూలవానల్లో తడిసానో కదండీ.. ఆ జ్ఞాపకాల ఊసుల్ని నెలకోదోసెడైనా నింపుకొచ్చి మీ అందరితో పంచుకుందామనీ.."

"ఓహో.. మంచిపనే.. మరి మమ్మల్నేం చెయ్యమన్నావిప్పుడు?"

"మీరేం చేయక్కర్లేదండీ. ఎంచక్కా వేడిగా కాఫీనో, టీనో పక్కనపెట్టుకుని, వెచ్చగా చెంపన చేతులు పెట్టుక్కూర్చుని హాయిగా నేచెప్పే కబుర్లన్నీటికీ ఊకొడితే చాలు.. అదే మహాభాగ్యం.."

"ఊ.. కానివ్వు మరి.. శుభం.. నీదేఆలస్యం!"

:-)

చదువుల కబుర్లు..

జర్మనీలో జూలై నెల వచ్చిందంటే నడి వేసవికాలం వచ్చినట్టే లెక్క. పెళపెళలాడే ఎండలు, మధ్య మధ్యలో పలకరించే వానజల్లులతో ఆహ్లాదంగా ఉంటుంది. ఈ కాలంలో ఏ వీధిలో చూసినా గుత్తులు గుత్తులుగా విరబూసిన రంగురంగుల రోజాపూలు, గాలిలో తేలి వచ్చే గులాబీ పరిమళాలు హాయి గొలుపుతూ ఉంటాయి.

ఈ నెలాఖరు నుంచీ దాదాపు ఆగస్టు నెలంతా స్కూలు పిల్లలకి వేసవికాలం సెలవులుంటాయి. ఈ సమయంలోనే అందరూ ఒకటీ రెండు వారాలు సెలవులు తీసుకుని కుటుంబ సమేతంగా ఏదైనా కొత్త ప్రదేశానికి విహారయాత్రకి వెళ్ళి వస్తుంటారు. ప్రతీ ఏడాదీ తప్పనిసరిగా ఉద్యోగ నిర్వహణకి విరామం ఇచ్చి సెలవులకి వెళ్ళడం ఇక్కడ ఆనవాయితీ. జూలై, ఆగస్టు నెలల్లో కొన్ని షాపులు మూసేసి ఉండి ఇలా ఫలానా తేదీ నుంచి ఫలానా తేదీ దాకా మేము వేసవి సెలవులకి వెళ్తున్న కారణంగా మూసేస్తున్నాము అని తలుపు మీద ప్రకటనలు కనిపిస్తుంటాయి. ఎవరైనా అస్సలు సెలవులకే వెళ్ళలేదంటే కాస్త ఆశ్చర్యంగా, వింతగా చూస్తారంటే ఇది వాళ్ళకి ఎంత అలవాటో తెలుస్తుంది. విధిగా పుస్తకాలు చదవడం, కొత్త ప్రదేశాలను సందర్శించి అక్కడి ప్రకృతి, మనుషులు, పద్ధతులు, సంస్కృతి లాంటివన్నీ తెలుసుకుంటూ మనకి ఎప్పుడూ ఉండే ఇల్లూ, ఉద్యోగం హడావుడిని మర్చిపోయి హాయిగా సెలవుల్లో సేదతీరుతూ మనల్ని మనం చైతన్యవంతం చేసుకుని తిరిగివచ్చి రెట్టించిన ఉత్సాహంతో విధుల్లో చేరడం ఎవరికైనా ఆచరణయోగ్యమైన అలవాటే కదూ! చదువులు, కెరీర్ విషయాల పట్ల ఎంత శ్రద్ధ వహించినా సరే జర్మన్లు వ్యక్తిగత జీవితానికి వాటికన్నా ఇంకొంచెం ఎక్కువ ప్రాముఖ్యతని ఇస్తారు. Usually Germans don't take their work home!

జర్మనీ చదువుల గురించి చెప్పాలంటే కిండర్ గార్టెన్ తో మొదలుపెట్టాలి. ఇవాళ్టి రోజున ప్రపంచవ్యాప్తంగా చాలా దేశాల్లో అవలంబిస్తున్న కిండర్ గార్టెన్ విధానం పంతొమ్మిదో శతాబ్దంలో జర్మనీలోనే పుట్టింది. 'కిండర్ గార్టెన్' అంటే జర్మన్ భాషలో చిన్నారుల తోట అని అర్థం. 1837 లో ఫ్రీడ్రిక్ ఫ్రోబెల్ అనే జర్మన్ విద్యావేత్త పిల్లలు తల్లి ఒడిలోంచి స్కూలుకి వెళ్ళే మధ్యలో ప్రీ స్కూలింగ్ ఉండాలని, అక్కడ వాళ్ళు హాయిగా స్వేచ్ఛగా పూదోటలోని పూలమొక్కల్లా ఎదగాలనే ఉద్దేశ్యంతో ఈ 'కిండర్ గార్టెన్' పద్ధతిని ప్రవేశపెట్టారు. ఈ ఆలోచన ప్రపంచ విద్యావిధానంలో ఎంత ప్రభావం చూపించిందో మనకి తెలిసిందే కదా! రెండేళ్ళ నుంచి ఆరేళ్ళ వయసు పిల్లల దాకా కిండర్ గార్టెన్ కి వెళతారు.

తరవాత ఆరేళ్ళ నుంచీ పదేళ్ళ దాకా ప్రైమరీ ఎడ్యుకేషన్ అయ్యాక సెకండరీ ఎడ్యుకేషన్ స్థాయిలో రకరకాలు ఉంటాయి. బ్యాచిలర్స్, మాస్టర్స్ లాంటి యూనివర్సిటీ స్థాయి ఉన్నత విద్యని అభ్యసించాలనుకునే వారికీ, మరీ అంత పెద్ద చదువుల దాకా వెళ్ళకుండా హైస్కూల్ చదువయ్యాక రకరకాల వొకేషనల్ కోర్సులు, ప్రొఫెషనల్ కోర్సులు చదివి నేరుగా ఉద్యోగాల్లోకి వెళ్ళాలనుకునేవారికి వారి వారి ప్రాధాన్యతలని బట్టి వారు ఎంచుకోవలసిన కోర్సు డిజైన్ ఉంటుంది. వివిధ రంగాల్లో అవసరమైన స్కిల్డ్ క్రాఫ్ట్స్ మెన్ కోసం వొకేషనల్ కోర్సు అభ్యసించడంతో పాటు ప్రాక్టికల్ ఎక్స్పీరియన్స్ కోసం అప్రెంటిస్ షిప్ లో చేరి వెంటనే ఆయా అర్హతల ఆధారంగా రకరకాల ఉద్యోగాల్లోకి చేరిపోతారు.

జర్మనీలో యూనివర్సిటీ విద్య అభ్యసించాలనుకునే ప్రతీ ఒక్కరికీ జర్మనీ ప్రభుత్వం ఉచితంగా ఉన్నత విద్య అందిస్తుంది. కేవలం జర్మన్ దేశస్థులకే కాకుండా ప్రపంచం ఏ మూల నుంచి వచ్చి ఇక్కడ యూనివర్సిటీల్లో చదువుకోవాలనుకునేవారికి కూడా ప్రత్యేకమైన ఫీజులు వసూలు చేయడం ఉండదు. అమెరికా, బ్రిటన్, ఆస్ట్రేలియా లాంటి దేశాల్లోలా పెద్ద మొత్తంలో ఫీజులు చెల్లించాల్సిన అవసరం జర్మనీలో లేకపోవడం వల్ల, పలు జర్మన్ విశ్వవిద్యాలయాల ప్రామాణికత ఆయా దేశాల స్థాయిలో ఉండటం వల్ల ఇటీవల ప్రపంచ వ్యాప్తంగా పెద్ద సంఖ్యలో విద్యార్థులు ఉన్నత విద్య అభ్యసించడానికి జర్మనీని ఎంచుకుంటున్నారు. సాధారణంగా ఇక్కడ విద్యాబోధన జర్మన్ భాషలోనే

ఉన్నాసరే చాలా యూనివర్సిటీలు ఇంగ్లీషులో బోధించే అంతర్జాతీయ కోర్సులని కూడా అందిస్తున్నాయి. గత పదేళ్ళలో ఇంగ్లీషు మాధ్యమంలో బోధించే కోర్సుల సంఖ్య, వివిధ దేశాల నుంచి ఇక్కడికొచ్చి చదువుకునే విద్యార్థుల సంఖ్య గణనీయంగా పెరిగిందనే చెప్పాలి.

మా యూనివర్సిటీ కాంపస్లో లైబ్రరీ

యూనివర్సిటీ ఉచిత విద్య అందిస్తున్నప్పటికీ ప్రతీ సెమిస్టరుకి చిన్నమొత్తంలో కొంత ఫీజు కట్టాల్సి ఉంటుంది. ఆ ఫీజు కట్టినందువల్ల హాస్టల్, లైబ్రరీ, స్పోర్ట్స్, జిమ్ లాంటి యూనివర్సిటీ కల్పించే అన్నీ రకాల సదుపాయాలనూ, బస్సులు, రైళ్ళు మొదలైన పబ్లిక్ ట్రాన్స్పోర్ట్ ని ఉపయోగించుకోడానికి విద్యార్థి రాయితీలను ప్రత్యేకంగా పొందవచ్చు. కాబట్టి ఆ కట్టే కొద్ది ఫీజు కూడా విద్యార్థుల అవసరార్థమే ఉపయోగపడుతుంది. మాస్టర్స్ చదువుకోడానికి ఇక్కడికి వచ్చే విద్యార్థులకి జర్మన్ భాషతో కొద్ది పరిచయం ఉండాలని నిబంధన ఉన్నట్టుంది. వాళ్ళ ఆసక్తిని బట్టి ఇక్కడికొచ్చాక జర్మన్ భాష మరింత ధారాళంగా నేర్చుకోడానికి ఆయా కోర్సుల ఫీజులో కూడా రాయితీ లభిస్తుంది. రెండేళ్ళ కోర్సు అయిపోయాక వెంటనే ఉద్యోగం రాకపోయినా ఈ దేశంలో చదువుకుని డిగ్రీ సంపాదించుకున్న అర్హత ఉన్నందువల్ల ఒక సంవత్సరం పాటు ఇక్కడే ఉండి ఉద్యోగం వెతుక్కునే అవకాశం కల్పించడానికి జాబ్ సెర్చింగ్ వీసా కూడా ఇస్తారు.

అయితే ఇక్కడకొచ్చి చదువుకోడానికి పైసా ఖర్చు ఉండదా అంటే ఉంటుంది. చదువుకి ఖర్చు లేకపోయినా రెండేళ్ళ పాటు ఇక్కడ బతకడానికి రోజువారీ ఖర్చుల కోసం డబ్బు కావాలి కదా.. జర్మనీలో సాధారణ జీవన స్థాయికి చెందిన ఒక వ్యక్తి కనీస సదుపాయాలతో జీవించడానికి అయ్యే ఖర్చు నెలకి 600 నుంచి 700 యూరోలుగా ప్రభుత్వం లెక్క కట్టింది. కాబట్టి ఆ ప్రకారంగా నెలకి 700 యూరోల చొప్పున ఇక్కడ రెండేళ్ళు ఉండి చదువుకోడానికి అవసరమైన డబ్బు తమతో వెంట తెచ్చుకుంటున్నట్టు మాత్రం వీసా అప్లికేషనులో చూపించాల్సి ఉంటుంది.

నేను గమనించినంతలో మనకీ, ఇక్కడి యూనివర్సిటీలకీ విద్యాబోధనలో ఉన్న తేడా ఏంటంటే ఇక్కడ విషయ పరిజ్ఞానంతో పాటు ప్రాక్టికల్ నాలెడ్జ్ కి సమానమైన ప్రాధాన్యత ఇస్తారు. మన దగ్గర ప్రయోగ పరిజ్ఞానం తక్కువవడానికి కారణం దానికి అవసరమైన ప్రాథమిక సదుపాయాలు, సాంకేతిక వసతులు సరిపడినంత మేరకు లేకపోవడం వల్లనుకుంటాను. ఇంకొకటి ఇక్కడ పరీక్షా పద్ధతులు మనకంటే పూర్తి భిన్నంగా ఉంటాయి. అంటే, వ్యాసాల్లాగా పేజీల కొద్దీ సమాధానాలు రాయమని అడిగే ప్రశ్నా పత్రాలు ఉండవు. ప్రతీ ప్రశ్నకీ కింద వాళ్ళు ఇచ్చిన కొద్ది చోటులోనే సరైన సమాధానం రాయాల్సి ఉంటుంది. దీనివల్ల విద్యార్థికి మొత్తం ఎంత తెలుసన్నదే కాకుండా పాఠాన్ని ఎంత లోతుగా అర్థం చేసుకున్నాడో, దేన్ని ఎక్కడ ఎంతవరకూ ఉపయోగించాలనే వివేచన ఉందో పరీక్ష చేసే వీలుంటుంది. ముఖాముఖి పరీక్షలు కూడా ఇక్కడ ఎక్కువ. అలాగే బ్యాచిలర్స్ స్థాయి నుంచే ఎప్పటికప్పుడు ఉండే చిన్న చిన్న ప్రాజెక్టు పనులు, థీసిస్ వర్కులు లాంటివన్నీ వారికి ఏ అంశంలో అమితమైన ఆసక్తి ఉందో, ముందు ముందు భవిష్యత్తులో ఎలాంటి కెరీర్ ని ఏర్పరచుకోవాలనుకుంటున్నారో నిర్ణయించుకోవడానికి ఎంతో సహకరిస్తాయి.

వేరే దేశాల నుంచీ ఇక్కడ ఉన్నత విద్యని అభ్యసించాలని వచ్చే విద్యార్థులు ఆయా దేశాల్లో సంపాదించుకున్న గ్రేడ్లు ఎంత గొప్పగా ఉన్నాసరే వారికి మరలా ఇక్కడ కొన్ని ప్రత్యేక పరీక్షలు పెట్టి జర్మనీలో సంపాదించుకున్న డిగ్రీకి సమాన అర్హత ఉందో లేదో సరి చూసుకుంటారు. పీహెచ్డీ లాంటి అత్యున్నత స్థాయి చదువులకి ఇది తప్పనిసరి. ఆయా యూనివర్సిటీ స్థాయిని బట్టి ఈ నిబంధనలు, పరీక్షల సంక్లిష్టత పెరుగుతూ పోతుంది.

అభివృద్ధి చెందిన అన్నీ దేశాలలో వారి పురోగతికి దోహదం చేసే అంశాలలో అక్షరాస్యత ముందుంటుంది. ఒక్క జర్మనీ అనే కాదు ఏ అభివృద్ధి చెందిన దేశంలోనైనా కనీసం ఉన్నత పాఠశాల స్థాయి దాకా ప్రతీ పౌరుడికీ విద్య తప్పనిసరి. వారు సాధించిన 99% అక్షరాస్యత శాతమే వారి దేశం అన్ని రంగాలలోనూ అభివృద్ధి చెందడానికి మొదటి మెట్టు అవుతుంది. ఇంకా అభివృద్ధి చెందుతున్న మనలాంటి దేశాలలో నిరక్షరాస్యత అభివృద్ధికి అవరోధంగా నిలుస్తుంది. మనం తగిన కృషి చేసి అక్షరాస్యతా శాతాన్ని పెంచుకుంటూ పోతే మన దేశాభ్యుదయ మార్గం సుగమమవుతుంది. విద్యావిధానాల్లో వీరందరూ అవలంబించే శాస్త్రీయ పద్ధతులని మనం కూడా ఆకళింపు చేసుకుని అనుసరించగలిగితే, విద్యాసముపార్జన విద్యార్థులందరికీ మరింత ఆసక్తికరంగా సాగే ప్రక్రియలా మార్చుకోగలిగితే, అన్నీ రకాల చదువులకీ, ఉద్యోగ రంగాలకీ సముచిత ప్రాధాన్యం ఇవ్వగలిగితే, చదువులు కేవలం డబ్బులు సంపాదించేందుకే కాదు మనిషిలోని మేధస్సుకు పదును పెట్టడానికి, సృజనాత్మకతను వెలికి తీయడానికి అని గుర్తించగలిగితే, విజ్ఞాన సముపార్జనలో ఉన్న ఆనందాన్ని ఆస్వాదించగలిగేలా విద్యార్థులని తీర్చిదిద్దగలిగితే, వీటన్నిటినీ సుసాధ్యం చేసేలా మన విద్యావ్యవస్థ మారితే మన భవిష్యత్తుని మనమే మరింత గొప్పగా మలచుకోగలుగుతాము కదా!

మరి దోసెడు కబుర్లు వచ్చే నెలలో..

●●●

రచయిత్రి బ్లాగు

http://madhuravaani.blogspot.com

COMMENTS